

ΠΟΙΟΣ ΠΥΡΠΟΛΗΣΕ ΤΗΝ ΡΩΜΗ ΝΕΡΩΝ Η ΠΑΥΛΟΣ ;

- A) Αντικρουόμενα κείμενα στις χριστιανικές αναφορές,
- B) Αλλοιωμένα και εξαφανισθέντα ιστορικά κείμενα και,
- Γ) Η απίθανη συνομωσία και η μεγάλη διαχρονική απάτη.

Το υπό ανάπτυξη θέμα είναι από τα πλέον δύσκολα, διότι είναι πολύ αλλοιωμένο και έχει εδραιωθεί επί 1900 και πλέον χρόνια, με μία παραπληροφόρηση και με ένα θρησκευτικό φανατισμό και μίσος, που δύσκολα ανατρέπονται, αλλά ως τέκνα του Ελληνικού φωτός και χειριστές της μοναδικής Ελληνικής γλώσσας, θα πρέπει να μην μας πτοεί τίποτα.

Οι λέξεις Θεϊόν, Φως και Αλήθεια εκφράζουν τις συγκλίνουσες και ταυτόσημες έννοιες, τις οποίες μόνον με τον Έλληνα Λόγο και λόγο είναι δυνατόν να τις προσεγγίσουμε και να τις κατανοήσουμε. Αντίθετα, η άκρατος, άλογος και στείρα πίστη αλλά και η κατά αποκάλυψη αλήθεια, είναι επινόηση διαφόρων οι οποίοι για τους δικούς τους σκοπούς ανά τους αιώνες, οδήγησαν την ανθρωπότητα σε ποταμούς αίματος, στον σκοταδισμό και στην σημερινή επερχόμενη επάρατο νεοβάρβαρη παγκοσμιοποίηση.

Αλλά ας εισέλθουμε στο θέμα μας, το οποίον δεν είναι άλλο από το ερώτημα των σκεπτόμενων ανθρώπων επί δύο Χιλιετίες: **«Ποιός έκαψε την Ρώμη και γιατί παραποίησαν την ιστορική αλήθεια;»**

Ας εξετάσουμε εν συντομία τον βίο και την πολιτεία του πρωταγωνιστή Σαούλ, που δεν είναι αντίστοιχα Παύλος - Paulus στα Λατινικά, όπως λανθασμένα μας έχουν μάθει. Το Paulus στα Λατινικά σημαίνει ο Κοντός, ο Κουτσός, ο Δύσμορφος και δεν έχει καμία σχέση με το πραγματικό του όνομα, Saul το οποίον στην Εβραϊκή σημαίνει κυνηγός. Αυτοί που τον χαρακτήρισαν έτσι, ήταν διότι τον γνώρισαν από κοντά και τον χρησιμοποίησαν για τους δικούς τους σκοπούς και επιδιώξεις.

Φέρεται ότι γεννήθηκε στην Ταρσό της Κιλικίας, άρα ήταν Ιουδαίος της διασποράς, δηλαδή μιλούσε και έγραφε την Ελληνική γλώσσα και όπως ο ίδιος δηλώνει κατ' επανάληψιν, ήταν φανατικός Ιουδαίος της αυστηρής πατρώας θρησκείας, **«περιτομή οκταήμερος εκ γένους**

Ισραήλ πεπαιδευμένος κατ' ακρίβειαν του πατρώου νόμου, εκ της φυλής Βενιαμίν, Εβραίος εξ Εβραίων, κατά νόμον Φαρισαίος.» (Φιλιπ. γ' 5)

Από τον πατέρα του είχε κληρονομήσει την Ρωμαϊκή ιθαγένεια (Πράξεις κβ' 25-28), η Ρωμαϊκή ιθαγένεια πολύ σπάνια μπορούσε να αποκτηθεί εκείνη την εποχή, ή με μεγάλη δωροδοκία ή την απένειμαν δια εξαιρετικές υπηρεσίες προς το Ρωμαϊκό κράτος. Αλήθεια, τι υπηρεσίες είχε προσφέρει η οικογένειά του; Δεν είναι πουθενά καταχωρημένη, από 3000 σελίδες, σχετικά με εκείνη την περίοδο, των συγχρόνων του ιστορικών Σουητόνιου, Φλάβιου Ιώσηπου, Τάκιτου και Πετρώνιου, έχουν διασωθεί μόλις 250.

Σε νεαρά ηλικία πήγε στην Ιερουσαλήμ και σπούδασε κοντά στον φανατικό Γαμαλιήλ, έτσι έγινε ορθόδοξος Εβραίος, και υπηρετούσε με απόλυτο φανατισμό τον Μωσαϊκό νόμο. Έγινε τυφλό όργανο του **Σανχεδρίν** και με απειλές, διώξεις και φόνους κατά των χριστιανών, πάντοτε επ' αμοιβή, προσπαθούσε να σταματήσει το έργο τους (Πράξεις θ' 1 & κβ' 4-5).

Ο Σαούλ, ως γνωστόν, ήταν κυνηγός κεφαλών πρωτοχριστιανών, και ενώ πήγαινε στην Δαμασκό για να οδηγήσει μία ομάδα χριστιανών στην Ιερουσαλήμ για να δικαστούν, όπως αναφέρεται τρεις φορές στις Πράξεις (θ' 1 -19, κβ' 5-16, κστ' 11-20), συνέβη το γνωστό θαύμα. Η αφήγηση αυτή είναι διαφορετική και στις τρεις αναφορές της, διότι έχει γραφεί σε τρεις διαφορετικές χρονικές περιόδους και από διαφορετικούς συγγραφείς, όπως όλα σχεδόν τα ιερά κείμενά τους. Άκουσε την φωνή Σαούλ, Σαούλ ίνα τί με διώκεις, τυφλώθηκε προσωρινά και σε τρεις ημέρες βρήκε το φως του κ.τ.λ., τα γνωστά. Με αποτέλεσμα από τρομερός διώκτης, να γίνει ο πλέον θερμός υποστηρικτής των διωκομένων του, κατά τον Λουκά, ο οποίος όπως γνωρίζουμε είναι ο κύριος συντάκτης των Πράξεων των Αποστόλων, τις οποίες έγραψε 40 χρόνια αργότερα, με τις πολυάριθμες αντιφάσεις και επεμβάσεις όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Μία λεπτομέρεια που πιθανόν δεν την γνωρίζετε. Έπεσε λιμός, μόλις άρχισε την νέα του σταδιοδρομία όταν βρισκόταν στην Αντιόχεια, τότε ανέλαβε αυτός με τον μαθητή του τον Βαρνάβα να κάνουν έναν μεγάλο έρανο για την ανακούφιση των Χριστιανών της Ιερουσαλήμ, και μετά επέστρεψε στην Συρία (Πράξεις ι' γ' 1 & προς Γαλάτ. Α' 18-21). Μετά άρχισε να ταξιδεύει πάντοτε με τον Βαρνάβα, τον οποίον αποκαλούσε **Δία** και τον εαυτόν του **Ερμή** (Πράξεις Παύλου και Θέκλης).

Επισκέφθηκαν με τον Ιωάννη και τον Μάρκο την Κύπρο και την Πέργη της Παμφιλίας, όπου κήρυτταν στις εκεί συναγωγές. Εκεί ο Μάρκος και

ο Βαρνάβας διαφώνησαν μαζί του και τον εγκατέλειψαν, διότι ξεκίνησε να κηρύττει στους Εθνικούς, κατά παράβαση των συμφωνιών και των υποσχέσεών του, ενώ οι Ιουδαίοι διαφωνούσαν ισχυρά με αυτό το σχέδιό του. Εκεί βρίσκεται η μεγάλη απόκρυψη και συσκοτίση, από ποιούς πήρε την εντολή να δημιουργήσει την εκκλησία και μεταξύ των Εθνικών - Ελλήνων; Μόλις αυτά έγιναν γνωστά στην Ιερουσαλήμ επήλθε μεγάλη αναταραχή μεταξύ των απλών Ιουδαίων, πώς ήταν δυνατόν ο Εθνικός να αποδεχθεί τον μεσσία και όχι τον Ισραήλ; Άρα, οι εξ Εθνικών προσήλυτοι, έπρεπε να κάνουν την περιτομή και να τηρούν τον Μωσαϊκό νόμο.

Πώς ο Σαούλ από κυνηγός κεφαλών, προσχώρησε πρόσφατα στην μικρή ομάδα των Ιουδαίων οπαδών του Χριστού, να κηρύττει και να πράττει όπως ήθελε εκείνος; Έτσι, άρχισε μία φαινομενική ψυχρότητα με τους απλούς Ιουδαίους, με αποτέλεσμα να ακολουθήσουν και κάποιες διώξεις, για αυτό και τον αποκάλεσαν εξωμότη (Πράξεις κεφ. Θ, ιγ, ιδ, ιζ, ιη, ιθ, κ, & κη). Πολλοί εύρισκαν την προσωπικότητά του και την ρητορικήν του απεχθή. Τότε, ο Σαούλ αναθεώρησε σε αρκετά σημεία τον Μωσαϊκό νόμο, κυρίως δε εμπνεύσθηκε την μετά θάνατο δικαίωση για τους προσχωρούντας και ας παρέβαιναν τον νόμο. Αυτή ήταν μία πρωτότυπη και πονηρή ιδέα, η οποία είχε μεγάλη ανταπόκριση στο αμαθές πλήθος, **«την διακήρυξη της Δικαιώσεως και την μετά θάνατον ανάσταση, όσων συλλήβδην προσχωρούσαν.»** Εδώ κατογράφει και αλλοιώνει τα Αρχαία μυστήρια διότι κατ' αυτόν, όποιος είναι εν Χριστώ έχει εκπληρώσει τα πάντα και μετά θάνατον, δικαιούται τα πάντα. Επίσης, εκείνος επέτρεψε στους εθνικούς να παρευρίσκονται στις συναγωγές, αλλά να μην έχουν επαφή με τους **«ειδωλολατρικούς ναούς τους»** (Προς Γαλάτ. β' 10).

Ένεκα αυτού, διαφώνησε για δεύτερη φορά με τον Βαρνάβα και τον αντικατέστησε με τον Σίλα, τότε άρχισε να περιοδεύει τον Ελλαδικό χώρο Τρωάδα, Μακεδονία, Θράκη, Αθήνα και επί δέκα οκτώ μήνες προσπαθούσε να ιδρύσει εκκλησία στην ελευθεριάζουσα Κόρινθο (Πράξεις ιζ' 22-31). Τότε, το 52 μ.Χ., τον κατήγγειλαν οι ίδιοι οι Ιουδαίοι στον Ανθύπατο της Αχαΐας - Πελοποννήσου Γαλλίωνα, και ο Ρωμαίος ανώτατος διοικητής και δικαστής τον απήλλαξε από κάθε κατηγορία, και εκείνος συνέχισε ανενόχλητα το ανθελληνικό του έργο.

Είναι η δεύτερη επίσημη εκδήλωση της ανοχής και της στηρίξεώς του από το επίσημο Ρωμαϊκό κράτος, η πρώτη ήταν όταν του παραχώρησαν διεθνές - Ρωμαϊκό διαβατήριο. Ακολούθησαν και άλλες πολλές, διότι έπρεπε να ολοκληρώσει το σκοτεινό έργο του, δηλαδή την διάλυση του ανεπανάληπτου Ελληνικού οικουμενικού πολιτισμού, και την επικράτηση του διεθνούς Σιωνισμού υπό μίας νέας κοινής

Εβραιογενούς θρησκείας για όλους τους λαούς και τις φυλές της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Αυτά τα λίγα για τον Σαούλ από τα ίδια τους τα κείμενα, τα οποία βρίθουν ανακριβειών και αυτοαναιρέσεων, τονίζω δε ότι έχουν γραφεί από διαφορετικούς, ως επί το πλείστον φανατικούς και αμαθείς ρασοφόρους και σε μεγάλες μεταξύ τους χρονικές περιόδους, εκτός και των εκατοντάδων επεμβάσεων που υπέστησαν με Παπικές και Αυτοκρατορικές παρεμβάσεις. Τα της ζωής και του έργου του Λαμπρού και Μεγάλου Φιλέλληνα αυτοκράτορα Νέρωνα, θα αναφερθούν στην συνέχεια.

Είναι γνωστό στους αδέσμευτους ερευνητές - μελετητές της ιστορίας, ότι δια μέσου των αιώνων, έχουν επέλθει απαλοιφές, αλλοιώσεις, προσθήκες και επεμβάσεις σε ιστορικά και χριστιανικά κυρίως κείμενα, περισσότερα από 241 φορές από την Ανατολική χριστιανική εκκλησία και πάνω από 170 φορές με διατάγματα του Πάπα, διότι ενοχλούσαν με τις αποκαλυπτόμενες αλήθειες και τα πραγματικά γεγονότα που είχαν λάβει χώρα, τις διάφορες ηγεσίες των εκκλησιών και των διαφόρων δογμάτων ανά τους αιώνες. Είναι καιρός πλέον να αποκατασταθεί η Ιστορική Αλήθεια και η Πραγματικότητα, για να μπορέσουμε να πάρουμε την οδό της Αληθείας, η οποία οδηγεί στην γνώση, το Φως και την Θέωση.

Ο μυστηριώδης, ο γνωστός άγνωστος, ο παράξενος ταξιδευτής Σαούλ - Κυνηγός - Παύλος πέθανε κατά τας γραφάς το + 64, σαν Ρωμαίος πολίτης με αποκεφαλισμό, δύο όμως σημαντικοί εκκλησιαστικοί συγγραφείς, ο Ευσέβιος Καισαρείας (Άγιος) και ο Ιερώνυμος (άγιος και αυτός), ο πρώτος μετέφρασε στα Λατινικά από τα Ελληνικά την **Βίβλο**, η οποία ονομάστηκε **VULGATA - ΛΑΪΚΗ**, η οποία μέχρι σήμερα είναι η επίσημη αναγνωριζόμενη μετάφραση από το Βατικανό. Οι προαναφερθέντες βεβαιώνουν ότι πέθανε το + 67. Όμως είχε συλληφθεί το 64 μ.Χ., λίγες ημέρες μετά τον εμπρησμό της Ρώμης, κατά τον οποίον μεταξύ των τεραστίων καταστροφών, κήκαν σπουδαία και σημαντικά πολιτιστικά και θρησκευτικά μνημεία των «**Εθνικών - ειδωλολατρών**» στην Ρώμη, όπως ο Ιππόδρομος, το Παλατίνο, από τον ιδρυτή της Ρώμης τον Αρκάδα Πάλλαντα, οι ναοί της Εκάτης, του Διός, του Ηρακλέους, το Πάνθεον και πολλά άλλα.

Έντεχνα τότε κυκλοφόρησε η φήμη ότι ο ίδιος ο Νέρων είχε βάλει την φωτιά, αλλά σε κάθε σοβαρό μελετητή μόνο ένα πικρό χαμόγελο προκαλεί αυτή η ψευδής φήμη την οποία επέβαλαν και επικράτησε. Τουλάχιστον από αυτά που μας αφηγούνται οι αξιόλογοι ιστορικοί εκείνης της περιόδου Τάκιτος και Σουητώνιος, αποκλείεται ο Νέρων να γνώριζε ή να συμμετείχε σε αυτό το μεγάλο έγκλημα.

Ο Νέρων ήταν μία λεπτή και καλλιτεχνική προσωπικότητα. Εκτιμούσε τα ιερά όλων των θρησκειών που υπήρχαν στην Ρώμη. Ήταν ο πρώτος μη Χριστιανός αυτοκράτωρ ο οποίος νομοθέτησε υπέρ των πτωχών και των σκλάβων. Είχε απαγορεύσει τις μονομαχίες διότι απεχθανόταν τις αιματοχυσίες. Ανέβαλε συνεχώς την υπογραφή της εκτελέσεως των καταδικαστικών αποφάσεων, έτσι έδινε χρόνο στους καταδικασθέντες να πεθαίνουν από φυσικά αίτια. Είχε σταματήσει όλες τις πολεμικές εχθροπραξίες για να σταματήσει το εμπόριο των σκλάβων, το οποίο πλούτιζε τους συγκλητικούς. Υπήρξε πάντοτε φιλέλληνας. Είχε επισκευθεί δύο φορές την Ελλάδα όπου και συμμετείχε στους Ολυμπιακούς αγώνες με άρματα στις αρματοδρομίες. Παραχώρησε έναν τύπο αυτονομίας στην Αχαΐα - Πελοπόννησο και απήλλαξε για πέντε χρόνια την Ελλάδα από την φορολογία. Αυτή η φιλολαϊκή και φιλελληνική του πολιτική, είχε εξοργίσει την αδίστακτη πλουτοκρατία της Ρώμης και τους φανατικούς οπαδούς της νέας αιρέσεως του Εβραιοχριστιανισμού. Αυτές οι δύο τάξεις, από κοινού προετοίμαζαν την δολοφονία του, με επικεφαλής σύνδεσμό τους, τον προσωπικό του δάσκαλο Σενέκα.

Την ημέρα του εμπρησμού της Ρώμης, ο Νέρων την ανηγόρευσε σε ημέρα πένθους, και έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να ανακουφίσει, να βοηθήσει τα θύματα και να αποκαταστήσει τις τεράστιες ζημιές. Επομένως για έναν σοβαρό ερευνητή της εποχής εκείνης, είναι αδύνατον να δεχθεί ότι ο Νέρων διέπραξε ένα τόσο βαρύ έγκλημα, με τέτοια διαγωγή και τόσο ευγενική ψυχή.

Το σημαντικότερο είναι η αφήγηση του Τάκιτου, ο οποίος μας πληροφορεί ότι την ημέρα της μεγάλης συμφοράς, συναντούσες στους δρόμους περίεργους ανθρώπους με αναμμένους δαυλούς στα χέρια, τους οποίους πετούσαν μέσα στα σπίτια για να δυναμώνουν και επεκτείνουν την πυρπόληση. Ποιοί ήσαν όμως αυτοί που έσκαβαν κρυφά και ανέντιμα τον λάκκο του Νέρωνος; Πρώτος από όλους, ο δάσκαλός του ο Σενέκας, ο πρώην Στωικός φιλόσοφος και κρυπτοχριστιανός, που σκεπτόταν με τον ίδιο τρόπο όπως ο Γάλβας και ο Πισόνε και τόσο άλλοι από τον **«οίκο του Καίσαρος»** (Φιλιππησίους 4, 22).

Ποιός ήταν ο αδελφός του Σενέκα; Ο Γαλλίων, ανθύπατος της Αχαΐας που δεν ανέκρινε και δεν πήρε ποτέ απολογία του Παύλου. Δεν είναι όντως παράξενο, ότι ενώ ο Παύλος είχε συλληφθεί στην Κόρινθο, ελευθερώθηκε από τον ίδιο τον Γαλλίωνα (Πράξεις 18, 12-17), δίχως τουλάχιστον να απολογηθεί, με την μεσολάβηση του Ελληνίζοντος Εβραίου Αρχισυνάγωγου Σωσθένη. Δεν είναι επίσης παράξενο ότι ο Παύλος αλληλογραφούσε με τον Σενέκα; Ποιοί ήσαν αυτοί από τον **«οίκο του Καίσαρος»**, οι οποίοι μέσα από την καρδιά της Ρώμης

έστελναν τους αδελφικούς χαιρετισμούς στους αδελφούς τους στους Φιλίππους; Ήσαν οι Σενέκας, Πισόνε και Βούρος; Και ο Επαφρόδιτος; Δεν είναι παράξενο ο συνεργάτης και συνεταίρος στην εργασία και στον αγώνα με τον Παύλο (Φιλιππησίους 2, 25 και 4, 18) να είναι το ίδιο πρόσωπο που έχωσε το μαχαίρι στον λαιμό του Νέρωνος, επειδή ο ίδιος δεν είχε το κουράγιο να αυτοκτονήσει;

Αλλά υπάρχει ακόμη κάτι πολύ παράξενο στην «**Αποκάλυψη**» του Ιωάννη: Η γυναίκα που είχε «**δει**» την μεγάλη πόλη - Ρώμη η οποία έχει υπό την εξουσία της όλους τους Βασιλείς της γής .... μία ημέρα θα γεμίσει πληγές και θα καεί από την φωτιά και κάθε καπετάνιος, οι ναύτες και όσοι εργάζονται στην θάλασσα, θα δούνε τον καπνό από μακριά ενώ αυτή θα καίγεται (Κεφ. 17 και 18). Δεν προαναγγέλλεται ο εμπρησμός; Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η αποκάλυψη είναι ένα αποκρυφιστικό βιβλίο. Διαβάζουμε στην αρχή του 13^{ου} των Πράξεων ακόμη ένα παράξενο: «**Ήσαν στην κοινότητα της Αντιοχείας προφήτες και διδάσκαλοι δηλαδή ο Βαρνάβας, ο Συμεών ο αποκλεισθείς Νίγερ, ο Λούκιος ο Κυρηναίος, ο Μαναήν παιδικός σύντροφος του Τετράρχη Ηρώδη Αγρίππα και ο Παύλος**». Ο Μαναήν ήταν εκείνος που κατά τον εμπρησμό της Ρώμης το 64, ξεσήκωσε τους εθνικιστές - ζηλωτές Εβραίους της Παλαιστίνης σε εξέγερση.

Συνδέοντας όλα αυτά τα ονόματα με τα γεγονότα, οδηγούμεθα στο παράξενο συμπέρασμα ότι η σύλληψη του Παύλου και η μεταφορά του στην Ρώμη, ήταν μέρος ενός καλά οργανωμένου σχεδίου, το οποίον είχε σκοπό την ανατροπή του Φιλέλληνα Νέρωνα, δια της πυρπολήσεως της Ρώμης και την ανόρθωση των Εβραίων στην Ιερουσαλήμ. Τα γεγονότα μιλάνε μόνα τους. Ενώ τον συνέλαβαν στον ναό του Σολομώντος και κινδύνευε η ζωή του (Πράξεις 21, 22-23), ο Ρωμαίος χιλιάρχος και δήμαρχος της πόλεως Κλαύδιος Λυσίας με όλη του την στρατιωτική δύναμη, επενέβη για να τον πάρει από τα χέρια των Εβραίων.

Τώρα, αυτός ήταν ελεύθερος και ασφαλής μέσα στην «**φυλακή**». Ενώ έξω ο λαός κραύγαζε εναντίον του, ο δήμαρχος Λυσίας του επιτρέπει να ομιλεί με στρατιωτική προστασία. Τώρα ο Παύλος αν και ήταν φυλακισμένος, αισθάνεται άνετα. Ο ανιψιός του Περσίνοσ γιός της αδελφής του, τον επισκέπτεται δίχως καμία δυσκολία στην φυλακή και τον πληροφορεί ότι οι Ιουδαίοι ορκίσθηκαν να τον σκοτώσουν (Πράξεις 13 – 14). Ο Παύλος κάλεσε τον εκατόνταρχο και του είπε να οδηγήσει τον ανιψιό του στον χιλιάρχο για να τον πληροφορήσει κάτι πολύ σημαντικό.

Αφού τον άκουσε ο χιλιάρχος, είπε στον νεαρό να μη πει σε κανέναν άλλον την πληροφορία του. Κατόπιν κάλεσε δύο εκατόνταρχους και τους διέταξε να σχηματίσουν ένα σώμα από 200 στρατιώτες, 70 ιππείς και 200 τοξότες για να μεταφέρουν τον Παύλο στις εννέα το βράδυ, ώστε να μη το καταλάβουν οι κατήγοροί του, από την Ιερουσαλήμ στην Καισάρεια της Παλαιστίνης, που απέχουν περίπου 200 χιλιόμετρα, και αυτό για να φθάσει σώος και ασφαλής και να τεθεί υπό την κρίση του Ρωμαίου κράτιστου ηγεμόνα Φήλικα. Ο Κλαύδιος Λυσίας συνέταξε μία συνοδευτική επιστολή προς τον Φήλικα με όλο το ιστορικό του Παύλου (Πράξεις 13, 23 – 27). Επίσης είναι παράξενο ότι ο φυλακισμένος Παύλος, γνώριζε με λεπτομέρειες το περιεχόμενο του εμπιστευτικού φακέλου που μετέφεραν οι εκατόνταρχοι στον ηγεμόνα.

Μετά από πέντε ημέρες, έφθασε ο αρχιερέας Ανανίας με τους προύχοντες στην Καισάρεια, ο Παύλος εν τω μεταξύ διέμενε στο Πραιτώρειο. Συνάντησαν τον Φήλικα και ο ρήτωρ Τερτύλλος ιστόρησε το κατηγορητήριο παρόντος του Παύλου, ειπών μεταξύ των άλλων ότι ο άνθρωπος αυτός είναι λοιμός – χολέρα, ο οποίος κινεί σε στάση τους Ιουδαίους σε όλον τον κόσμο, διότι προσπάθησε να βεβηλώσει και το ιερόν του Ναού, και σύμφωνα με τον νόμο μας τον κρίναμε. Αλλά επενέβη ο Λυσίας με πολύ βία και μας τον πήρε από τα χέρια μας (Πράξεις 24, 1-9) .

Στην απολογία του ο Παύλος, σαν καλός Φαρισαίος, τονίζει ότι λατρεύει τον Θεό των πατέρων του, κατά την κατήχηση που έχει πάρει, την οποία αυτοί, ονομάζουν πίστη και ότι αυτή είναι σύμφωνα με τον νόμο, η οποία έχει αποκαλυφθεί από τους προφήτες, δηλώνει ότι έχει την ελπίδα του στον Θεό των προφητών και ότι θα υπάρξει μία ανάσταση δικαίων και αδίκων (Πράξεις 24, 14-15). Στην επίσημη όμως απολογία του δεν κάνει καμία αναφορά ότι είναι οπαδός και κήρυκας της τριαδικότητας του Θεού; Γιατί δεν αναφέρεται στον μονογενή Υιό και στο Άγιο Πνεύμα;

Ο Φήλικας δεν τον ελευθέρωσε αμέσως, λέγοντας ότι ήθελε να μάθει περισσότερα από τον χιλιάρχο όταν αυτός θα πήγαινε στην Καισάρεια. Δίνει όμως εντολή στον εκατόνταρχο να παραμείνει υπό κράτηση ο Παύλος και να τυγχάνει «**διευκολύνσεων**» για να μπορούν οι φίλοι του να του συμπαρίστανται και να τον συντρέχουν (Πράξεις 24, 23-24). Το πλέον παράδοξο είναι ότι ο Φήλικας συνοδευόμενος από την σύζυγό του, τον επισκεπτόταν συχνά. Ο παράξενος περιορισμός διήρκεσε δύο χρόνια, διέδωσαν ότι τάχα ο Φήλικας ήθελε χρήματα για να τον ελευθερώσει.

Αλλά από πού ο Παύλος μπορούσε να έχει χρήματα; Μήπως από το εμπόριο των σκηνών, που χρόνια το είχε σταματήσει; Ποιοί ήσαν

αυτοί που τον υπηρετούσαν και με τι χρήματα τους πλήρωνε για δύο και πλέον χρόνια;

Εν τω μεταξύ, ο Φήλικας αντικαταστάθηκε από τον Πόρκιο Φέστο και οι Ιουδαίοι όμως δεν είχαν ξεχάσει τον Παύλο. Παρά την περίεργη «**απολογία**» του, δεν είχαν ικανοποιηθεί, παρουσιάσθηκαν στον νέο κράτιστο ηγεμόνα Φέστο και του ζήτησαν να τον στείλει πίσω στην Ιερουσαλήμ για να δικάσθει. Αυτή την φορά, επικεφαλής των Ιουδαίων προυχόντων είναι ο αρχιερέας Ανανίας. Τι συμβαίνει όμως εδώ; Μέχρι χθες ο Παύλος, ο φανατικός Φαρισαίος Σαούλ = διώκτης στην Εβραϊκή, ήταν το καταδιωκτικό και εκτελεστικό τους όργανο ....

Η κράτησή του ήταν φαινομενική και ενορχηστρωμένη όπως φαίνεται, διότι μέχρι χθες ήταν ένα πιόνι τους. Ο νέος ηγεμόνας πληροφορήθηκε και καθοδηγήθηκε από τον απερχόμενο, έτσι απέρριψε το αίτημα των Ιουδαίων και επέτρεψε στον Παύλο να συναντηθεί και να μιλήσει ελεύθερα με αυτούς. Το πλέον περίεργο στην υπόθεση αυτή είναι ότι το βασιλικό ζεύγος Ηρώδη Αγρίππα και Βερενίκης, βρέθηκαν τυχαία ίσως, στην Καισάρεια και παρεχώρησαν μία επίσημο ακρόαση στον Παύλο. Την επομένη, ο Αγρίππας και η Βερενίκη με μεγάλη συνοδεία, πήγαν στην αίθουσα ακροάσεων, συνοδευόμενοι από όλες τις αρχές (Πράξεις 25 -23).

Προς τι τέτοια μεγαλοπρέπεια και τιμή για μία «**κοινωνική πληγή**», η οποία παρακινεί τους Ιουδαίους σε όλον τον κόσμο να εξεγερθούν; Είναι μήπως ο Σενέκας ανακατεμένος σε αυτήν την υπόθεση; Δεν είναι παράξενο ένας βασιλιάς να συνδιαλέγεται κατ' επανάληψη με τον επαναστάτη και «**οικουμενικό ανατροπέα του**» και να του λέει «**αστειευόμενος**», για λίγο ακόμη θα με έπειθες να με κάνεις χριστιανό (Πράξεις 26, 28). Ενώ η όλη δικαστική ατμόσφαιρα ήταν υπέρ του Παύλου, εκείνος έριξε το γάντι. Ζήτησε να δικάσθει από το αυτοκρατορικό δικαστήριο στην Ρώμη διότι ήταν Ρωμαίος πολίτης. Τίτλος πολύ τιμητικός που τον είχαν απονεμίσει στον πατέρα του ή σε αυτόν για εξαιρετες υπηρεσίες στην Ρώμη.

Το ζήτησε αυτό, διότι είχε καταλάβει ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να ελευθερωθεί από ένα ανώτερο δικαστήριο και να βρεθεί στην καρδιά της αυτοκρατορίας για να εφαρμόσει τα σχέδιά του. Ο Αγρίππας είπε στον Φαίστο: Αυτός θα μπορούσε να ελευθερωθεί εάν δεν είχε προσφύγει με την έφεσή του στον Καίσαρα (Πράξεις 26, 32). Δηλαδή η έφεση, του απέκλεισε την απελευθέρωσή του ... Στην Ρώμη δεν γνώριζε μόνο τους Σενέκα, Πισόνε, Βούρο, Γάλβα, Επαφρόδιτο και τόσους άλλους από τον οίκο του Καίσαρος, ήταν σε επαφή επίσης και με άλλες σημαίνουσες προσωπικότητες που τους μνημονεύει στις επιστολές του: Χαιρετίστε τους οικείους του Αριστόβουλου, χαιρετίστε

τον συγγενή μου Ηρωδίωνα, και εκείνους του οίκου του Ναρκίσσου (Ρωμαίους 16, 10-12).

Με αυτές τις προϋποθέσεις, ο Παύλος μεταφέρθηκε στην Ρώμη. Το ταξίδι του ήταν μακρύ, περιπετειώδες και ναυάγησε αρκετές φορές (Πράξεις 27-28). Όταν το πλοίο προσάραξε σε μία νησίδα της Μάλτας, οι φρουροί του, φοβούμενοι να μη δραπετεύσουν οι μεταγόμενοι, σκέφθηκαν να τους σκοτώσουν όλους. Αλλά ο εκατόνταρχος ο οποίος είχε οδηγίες να τον προστατεύει και να τον πάει οπωσδήποτε στην Ρώμη, δεν τους το επέτρεψε. Τρεις μήνες αργότερα ο Παύλος ήταν στην Ρώμη.

Στην Ρώμη αρχίζει μία νέα σειρά παραδοξοτήτων που αφορούν την εκεί παραμονή του Παύλου. Περιορισμένος και σε αναμονή της κρίσεως του δικαστηρίου, περνάει τρία ολόκληρα χρόνια σε σπίτι που είχε ενοικιάσει, δέχεται όλους όσους ήθελε δίχως καμία απαγόρευση ή περιορισμό (Πράξεις 28, 30). Μέχρι σήμερα δεν έχει αποκαλυφθεί ποιος πλήρωνε το ενοίκιο και όλες τις δαπάνες διαβιώσεώς του. Με πλήρη ελευθερία, προσκαλεί στο σπίτι του τους εξέχοντες Ιουδαίους που κατοικούσαν στην Ρώμη (Πράξεις 28, 17-20). Αλλά οι Ιουδαίοι είχαν μεταφερθεί βιαίως στην Ρώμη, ήσαν μήπως οι σκλάβοι της «**οικίας του Καίσαρος;**» Ποιος είχε φροντίσει να τοποθετηθούν εκεί και τι εντολές είχαν πάρει; Γιατί ένας υπόδικος να θέλει να συναντά ειδικά αυτούς; Οι Πράξεις αναφέρουν ότι στους προσκεκλημένους του, είπε ότι εκείνη την περίοδο ήταν αλυσσοδεμένος εξ αιτίας «**της ελπίδος του Ισραήλ**». Τι ακριβώς σήμαινε αυτή η ελπίδα ειδικά για τους συνομιλητές του, μήπως την ανάσταση των νεκρών ή την ανάσταση του λαού και του έθνους από τον Ρωμαϊκό ζυγό; Δηλαδή, όταν οι ταξιδιώτες προς τους Εμμαούς με επικεφαλής τον Παύλο, ομιλούν για τον Ιησού ότι αυτός ήταν το πεπρωμένο της απελευθερώσεως του Ισραήλ, εννοούσαν ότι θα κληρονομούσαν τον παράδεισο;

Όταν ο Παύλος λέει στους Ιουδαίους ότι πάει να δικαστεί εξ αιτίας της «**ελπίδος του Ισραήλ**» δεν είναι σαν να τους έλεγε ότι είναι ένας Ζηλωτής κρατούμενος; Ένα ακόμη παράξενο στοιχείο στην όλη αυτή συνομωσία, είναι όταν οι προύχοντες των Ιεροσολύμων εξοργισμένοι από όσα τους έλεγε, τον καταδίκασαν με την ποινή του θανάτου, γιατί δεν τον λιθοβόλησαν όπως έκαναν με τον Στέφανο; Τι είδους καταδίκη ήταν αυτή που δεν εκτελέστηκε; Οι Πράξεις αναφέρουν ότι οι Εβραίοι της Ρώμης δεν γνώριζαν τίποτε για την άφιξή του στην πόλη (28, 21) αγνοώντας ότι προηγουμένως αναφέρουν ότι τον περίμεναν στην είσοδο της Ρώμης με τιμές (28, 15). Επίσης αναφέρουν ότι έμεινε «**φυλακισμένος**» για δύο χρόνια.

Η αυτοκρατορική δικαιοσύνη ήταν τόσο αργή; Γιατί η περιγραφή διακόπτεται τόσο απότομα; Ο κραταιότατος Θεόφιλος, δεν είχε την περιέργεια ή και την αγωνία να μάθει τι τέλος είχε ο Παύλος; Ο Λουκάς ήταν μαθητής του Παύλου και τον ακολούθησε στο ταξίδι του από την Καισάρεια στην Ρώμη. Ο Θεόφιλος ήταν από την ανωτάτη κοινωνική τάξη και πολύ πλούσιος. Προσηλυτίσθηκε στον Χριστιανισμό από τον Λουκά, και χάριν αυτού ο Λουκάς έγραψε το Ευαγγέλιό του και τις Πράξεις των Αποστόλων. Ο Θεόφιλος ήταν προστάτης του Παύλου και του Λουκά. Γιατί όμως απότομα αποσιωπάται από τα κείμενα και δεν ξαναβρίσκομε το όνομά του πουθενά;

Όλες αυτές οι παράξενες συμπτώσεις μας οδηγούν να κάνουμε την προχωρημένη αλλά λογική σκέψη ότι, ο Παύλος είχε σχέση με τον εμπρησμό της Ρώμης και για αυτό φρόντισε να πάει στην Ρώμη, ενώ μπορούσε όπως είδαμε να ελευθερωθεί αφού η διεθνικότητά του ήταν το άλλοθί του. Μπορούμε να πούμε ότι οι άνθρωποί του που κατοικούσαν στην Ρώμη, τον είχαν ήδη συνωμοτικά ελευθερώσει.

Γεγονός αναμφισβήτητο είναι ότι υπήρξε ένα προκαθορισμένο σχέδιο και θα ήταν εύκολο να οργανωθεί η «**φυγή**» του μετά από τον πανικό που θα επακολουθούσε από τον εμπρησμό. Αλλά οι αλήθειες βγαίνουν δύσκολα και με το σταγονόμετρο, λόγω του γεγονότος ότι τα κείμενα της Καινής Διαθήκης έχουν αλλοιωθεί κατ' επανάληψη για να εξυπηρετήσουν τους άνομους και δογματικούς σκοπούς των φανατικών. Ο Παύλος, αμέσως μετά την πυρπόληση της Ρώμης δραπέτευσε και αναχώρησε εσπευσμένα για να κρυφτεί στην Τροία, όπου και συνελήφθη σαν συνεργός και συνένοχος των εμπρηστών και μεταφέρθηκε κατεπειγόντως στην Ρώμη. Ο χρόνος της παρουσίας του Παύλου στην Ρώμη και ο εμπρησμός της, συμπίπτουν και με την σιγή – απόκρυψη αυτού του τρομερού συμβάντος από τα κείμενα των Πράξεων των Αποστόλων, είναι τυχαίο ή παράξενο και τι σημαίνει;

Διαβάζομε ένα μέρος από την τελευταία επιστολή του, που έστειλε από την Ρώμη στον φίλο του Τιμόθεο που βρισκόταν στην Έφεσο. (Δευτέρα προς Τιμόθεο 1, 3-8). **«Δοξάζω τον Θεό γιατί τον υπηρέτησα πάντοτε με αγνή συνείδηση όπως οι πρόγονοί μου ... δεν ντρέπομαι για το μαρτύριο του Κυρίου μας ούτε και για μένα που είμαι αλυσοδεμένος για εκείνον».**

Εδώ αποσαφηνίζει ότι η πίστη του στον Θεό είναι αυτή που διδάχτηκε από τους προγόνους του, και ότι ο Θεός είναι ο προστάτης και ελευθερωτής του Εβραϊκού λαού. Από τον Τιμόθεο ζητεί να μη ντρέπεται για τον Ιησού που καταδικάσθηκε σαν πολιτικός εγκληματίας, και να μην ντρέπεται ούτε και για εκείνον που βρίσκεται

«αλυσοδεμένος» στην Ρώμη. Πώς είναι δυνατόν, ένας πιστός μαθητής να ντρέπεται για τον δυστυχούντα μεγάλο διδάσκαλό του;

Ποιά υπήρξε η πραγματική κατηγορία που του απαγγέλθηκε κατά την δεύτερα σύλληψή του στην Ρώμη, που υποχρέωσε τους μαθητές και τους συνεργάτες του να ντρέπονται; Αποκαλύπτεται δια βραχέων. Πρέπει αυτός να ήταν ο λόγος για τον οποίο τον εγκατέλειψαν ο Φίγγελος, ο Ερμογένης, όλοι της Ασίας, ο Δήμος, ο Κρεσσέντε και άλλοι, ενώ ο Αλέξανδρος ο Χαλκουργός, του προξένησε πολλά δεινά (1, 15-4, 9-16).

Όμως ποιά δεινά; Λέει ότι τον εγκατέλειψαν μετά την πρώτη απολογία του. Δηλαδή τα άτομα που τον εγκατέλειψαν ήσαν και οι μάρτυρες υπερασπίσεώς του, που τους είχε πάρει μαζί του από την Καισάρεια στην Ρώμη. Πώς λοιπόν δεν αναφέρονται στις πράξεις κατά την περιγραφή του Ναυαγίου;

Η φράση «**η πρώτη μου απολογία**» έχει προστεθεί (ως συνήθως) από κάποιον μεταγενέστερα. Όταν όλα πήγαιναν καλά για τον Παύλο, δηλαδή του είχαν επιτρέψει να ενοικιάσει σπίτι, να δέχεται ελεύθερα όποιον ήθελε και να απολαμβάνει μία ελευθερία πρωτόγνωρη για έναν υπόδικο, πώς γίνεται να αλλάζουν έτσι απρόοπτα τα πράγματα και σώζεται από το στόμα του λέοντος; (4 – 17). Εφ' όσον ήταν Ρωμαίος υπήκοος, δεν μπορούσε να γίνει βορά των λεόντων, γιατί όμως κάνει μνεία μία τέτοια ανακρίβεια; Ενώ οι συντάκτες των πράξεων είναι τόσο ακριβολόγοι για όλες τις συλλήψεις του Παύλου, γιατί το αποσιωπούν αυτό; Μετά τον εμπρησμό, εγκατέλειψε τον περιορισμό και έφυγε αμέσως κρυφά για την Τροία, όπου και κρύφτηκε στο σπίτι του Κάρπου. Ότι οι εμπρησμοί ήσαν έργο των Χριστιανών και ότι αρχηγός τους ήταν ο Παύλος, έγινε δεκτό από την διοίκηση αμέσως. Έτσι, ενήργησαν κεραυνοβόλα και με βίαιο τρόπο τον συνέλαβαν και τον μετέφεραν στην Ρώμη. Να γιατί εγκαταλείφθηκε από φίλους και συντρόφους.

Ο Παύλος παρακαλεί να έλθει στην Ρώμη ο Τιμόθεος, και να του φέρει και τον χιτώνα του (4 – 13). Κατά τις πράξεις και τις επιστολές του, έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα χρόνια από την διαμονή του στην Έφεσο με τον Τιμόθεο. Πώς δικαιολογείται και τι συμβαίνει ώστε μετά τόσα χρόνια θυμάται τα έντυπά του και τον χιτώνα του, που ήσαν παρατημένα τόσον καιρό;

Ας θυμηθούμε για λίγο τον Σουητώνιο ο οποίος αναφέρει ότι, πολλοί και αξιόλογοι άνθρωποι έβλεπαν διάφορα άτομα να κινούνται ύποπτα στους δρόμους της Ρώμης, κρατώντας αναμμένους δαυλούς, δεν επενέβησαν όμως, διότι όλοι αυτοί ήσαν σκλάβοι του αυτοκράτορος. Κατά τύχη, ίσως να ήσαν «**οι άγιοι του Αυτοκρατορικού οίκου**»

(Φιλιππησίους 4, 22). Μέχρι σήμερα, έχουν καταφέρει να πείσουν την πλειοψηφία του κόσμου ότι την φωτιά την έβαλε ο «**παράφρων**» Νέρων που ήταν παθιασμένος με την ποίηση. Διέδωσαν με επιτυχία ότι έκαψε την Ρώμη για να δει πώς τάχα καιγόταν η Τροία και να εμπνευσθεί και εκείνος ένα ποίημα αριστούργημα, όπως ο Όμηρος την «Ιλιάδα», (άρα ο Όμηρος κατά τους Χριστιανούς του 64 μ.Χ., είχε παραστεί αυτόπτης μάρτυς του εμπρησμού της Τροίας. Πόσα στοιχεία μας έχουν στερήσει ...).

Όμως είναι γνωστό, ότι οι πρώτοι που έσκαβαν τον λάκκο του Νέρωνος, ήταν η ίδια του η μάνα και ο πλέον έμπιστος, ο δάσκαλός του ο Σενέκας. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι οι Χριστιανοί έκαψαν κατ' επανάληψη την Βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας και το μοναδικό Σεράπειο, δύο φορές την Αγία Σοφία, ότι σκότωσαν με τον πλέον βάρβαρο και ειδικό τρόπο και έκαψαν το σώμα της μεγάλης Αλεξανδρινής φιλοσόφου και μαθηματικού, Υπατίας.

Τέλος ότι επί αιώνες, μαυροφορεμένες φιγούρες (στην αρχή ήσαν Εβραίοι, οι οποίοι με την πάροδο του χρόνου, είχαν μετατρέψει με τον προσηλυτισμό τους Χριστιανούς σε όργανά τους, διότι διατηρούσαν ένα βαθύ μίσος κατά των Εθνικών - Ελλήνων, των Ρωμαίων και των έργων του πολιτισμού τους, περιφέρονταν στον ευρύ Ελληνικό χώρο, έχοντας στο ένα χέρι δαυλούς και στο άλλο σφυριά, έκαιγαν και έσπαζαν κάθε τι το Ελληνικό – ειδωλολατρικό κατ' αυτούς.

Ο Ρωμαίος ιστορικός Τάκιτος, αναφέρει ότι ο εμπρησμός της Ρώμης έγινε τον Ιούλιο του 64, ότι την ημέρα αυτή ο Νέρων απουσίαζε διότι ήταν στην γενέτειρά του, το Άντζιο. Αλλά από τις μυστικές επιστολές του Σενέκα, διαβάζουμε ότι η πυρπόληση ξέσπασε τον Μάρτιο του 64.

Το ποιός λέει την αλήθεια, θα το συμπεράνετε εσείς αγαπητοί αναγνώστες. Γνωρίζουμε ότι τον Μάρτιο του 64, ο φίλος και συνεργάτης του Παύλου Μαναήν ο οποίος ήταν σύντροφος του Ηρώδου του Τετράρχου (Πράξεις 13, 1-2), κήρυξε την επανάσταση κατά των Ρωμαίων. Πότε λοιπόν πυρπόλησαν την Ρώμη; Ασφαλώς τον Μάρτιο του 64. Μπορούμε να δεχθούμε ότι ο Τάκιτος το λησμόνησε; Όχι μετ' επιτάσεως, διότι κάποιο χέρι, όπως τόσες άλλες φορές, διόρθωσε το κείμενο του Τάκιτου, ούτως ώστε η Εβραϊκή εξέγερση να μη συμπέσει με τον εμπρησμό της Ρώμης, διότι αρχηγός της εξέγερσης ήταν ο Μαναήν. Όταν όμως «**διόρθωναν**» τον Τάκιτο, οι πλαστογράφοι αγνοούσαν τα γραπτά του Σουητώνιου, σύμφωνα με τα οποία ο Νέρων τον Ιούλιο του 64 βρισκόταν στην Ολυμπία για να συμμετάσχει στους Ολυμπιακούς αγώνες. Είναι γνωστό ότι ετελούντο ανά τετραετία και κατά τον μήνα Ιούλιο.

Τέλος δε, από τα πλέον παράδοξα είναι ότι ο φίλος του Παύλου Λουκάς, που τον συνόδευσε από την Καισάρεια έως την Ρώμη και παρέμεινε μαζί του όλον τον χρόνο, δεν το αναφέρει στις «Πράξεις» οι οποίες είναι δικό του έργο - αλλά ούτε πουθενά αλλού. Προκύπτει λοιπόν το εύλογο ερώτημα, γιατί όλα αυτά αποσιωπούνται; Η μήπως αφαιρέθησαν;

Κλείνοντας αυτήν την έρευνα-μελέτη των αναμφισβήτητων στοιχείων, πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Παύλος είχε γαλουχηθεί με το «**Μεσσιανικό κίνημα**», δηλαδή αυτό που οι ακόλουθοί του Ιησού Σικάριοι – μαχαιροβγάλτες - ζηλωτές, δεν κατόρθωσαν πριν κάποια χρόνια να επιτύχουν, ο Παύλος το εκτέλεσε με δογματικό – θρησκευτικό τρόπο και με αλληγορική μέθοδο και επιτηδειότητα, εμβολιάζοντας την θρησκευτική Εβραϊκή χίμαιρα στην Ελληνο-λατινική πραγματικότητα. Ο Παύλος είναι ο φανατικός Μεσσιανικός Ζηλωτής, ο οποίος αγωνίστηκε για το Εβραϊκό όραμα, το οποίον συνίστατο στην απελευθέρωση του λαού του και την υποταγή όλου του κόσμου σε αυτό, δια του Γιαχβέ.

Ο Παύλος σαν καλός Φαρισαίος, ήταν ο εκφραστής, με κάθε μέσον, του καθαρού Εβραϊσμού. Ο Εβραϊσμός με τον Παύλο εκδικείται τον Ελληνισμό, εξ αιτίας της ανωτερότητάς του σε όλους τους τομείς. Ο Εβραϊσμός πάντοτε μισούσε και υπολόγιζε σαν μεγαλύτερο εχθρό του τον Ελληνικό πολιτισμό και τις επιτεύξεις του, αυτό αποδεικνύεται από τα επίσημα γραπτά τους, τουλάχιστον από τον 7^ο αιώνα π.Χ., διότι η δύναμη του Ελληνισμού βασίζεται στην γνώση, στην ελευθερία του πνεύματος και της συνειδήσεως και όχι σε μία τυφλή πίστη. Όταν οι Εβραίοι μιλούσαν για παγανιστές και ειδωλολάτρες, εννοούσαν τους Φιλισταίους - Έλληνες, τον πολιτισμό τους, τις φιλοσοφικές τους δομές, την ανεξιθρησκεία τους και τις ελεύθερες ιδέες και αντιλήψεις τους.

Ο Παυλισμός δεν είναι ο πρώτος ιδεαλιστικός Χριστιανισμός, ο Παύλος πρόδωσε, πλαστογράφησε και αλλοίωσε τον Χριστό και δεν θα είχε επιβληθεί στον Ελλαδικό τουλάχιστον χώρο, εάν οι Ρωμαίοι δεν είχαν υποδουλώσει δια των όπλων τους Έλληνες, και να επιβάλουν αργότερα διά πυρός και σιδήρου τον Χριστιανισμό, για τους δικούς τους αυτοκρατορικούς και διεθνιστικούς λόγους, σκοπούς και επιδιώξεις.

Η Εβραϊκή επικράτηση ήταν τηλε-εντελόμενη, ο δε Παύλος έπαιξε τον ρόλο της ωρολογιακής βόμβας στα θεμέλια του Ελληνισμού και του πολιτισμού του. Αυτόν τον Ελληνικό πολιτισμό και το αδάμαστο πνεύμα του, το οποίον ελεύθερο και άσπιλο θαυμάστηκε όπως αναφέρουν, από τον Ιησού, ο Παύλος τον ρύπανε.

Ο Χριστιανισμός του Ιησού και ο «**Χριστιανισμός του Παύλου**» είναι δύο λέξεις που ηχούν το ίδιο, αλλά είναι εντελώς διαφορετικού περιεχομένου και ουσίας.

Και κάτι σημαντικό: Ο Ιησούς, ποτέ δεν εξήγγειλε ούτε δημιούργησε κάποια θρησκεία. Ο Παύλος ήταν εκείνος ο οποίος προώθησε και δημιούργησε την νέα Εβραϊκή αίρεση, η οποία θα έπρεπε να ονομάζεται Παυλισμός και όχι Χριστιανισμός.

Ελευθέριος Διαμαντάρας